

Za tohoto právního stavu je nerozhodno, zda znalecké posudky, o něž se žal. úřad opírá, mají ony procesní vady, které stížnost vytýká, neboť posudky ty mohly býti nanejvýše jen základem pro to, že úřad nevydal absolutní zákaz, avšak na takovýto zákaz nemá stěžující si obec, jak bylo právě dovozeno, právního nároku. V této souvislosti neměl tudíž soud důvodu, aby zkoumal příslušné výtky podjatosti znalců. Teprve kdyby se bář. úřad, uděluje vyhrazené povolení, opřel o tyto posudky, mohla by stěžující si obec proti tomu zaujmouti stanovisko. — — —

Stížnost vytýká dále, že znalci v rozporu se svým dřívějším posudkem prohlásili, že obec. vodovod není napájen z území určeného k rubání, jestliže se zjistí vrtbou provedenou na parcele čp. 278 v Hrbovicích, že tam voda nebyla nalezena vůbec nebo že vodní hladina leží pod hladinou drenáží obec. vodovodu. Proti tomu jest uvést, že tento soud není povolán k tomu, aby přezkoumával správnost znaleckých posudků po stránce věcné. Po stránce formální pak znalci dostatečně odůvodnili, proč svůj původní posudek změnili. Správnost tohoto odůvodnění spadá opět do oblasti odborného vědění, která se vymyká soudnímu přezkoumávání.

Jako další vadu řízení vytýká stížnost, že jako irelevantní byla po-  
minuta otázka, kterou obec při komisionálním jednání 25. března 1931 vznesla na bářské znalce a na bář. úřad, totiž otázka, zda se vůbec bude dolovati na části důlního pole, která byla vyloučena z území ochranného pilíře, kdy a kdo tam bude dolovat. Nss nemohl ani v tom shledati vadu řízení.

Právní nárok obce na horněpolicejní ochranu jejího vodovodu se obmezuje, jak bylo dovozeno již v jiné souvislosti, na to, aby vodovod byl chráněn proti poškození dolováním. Obec může se tudíž brániti jenom proti odepření nutných ochranných opatření, ale jinak jí nepřislouží žádný vliv na postup provozování hor. S hlediska jejího ochranného nároku je tedy bezvýznamné, zda a kdo a kdy počne s dolováním. — —

#### Č. 12.794.

**Samospráva obecní. — Řízení správní: Na dozorčí zakročení státní správy podle § 102 čes. obec. zřiz. není právního nároku.**

(Nález z 24. února 1937 č. 10.895/37.)

**Prejudikatura:** Boh. A 9958/32.

**Věc:** Československý stát (státní pozemkový úřad v Praze) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. května 1934 o sistaci usnesení obec. zastupitelstva.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Obec. zastupitelstvo v Kostomlatech se usneslo 13. listopadu 1926 na základě výpovědi pamětníků prohlásiti cestu na parce-



lách náležejících k velkostatku Kostomlatům, který byl státním pozemkovým úřadem zabrán pro československý stát, za veřejnou cestu.

Podáním z 30. prosince 1927 žádal státní pozemkový úřad okr. správu politickou v Mostě, aby ve smyslu § 102 obec. zřízení zakázala výkon tohoto usnesení. Politická expositura v Bílině, již bylo podání postoupeno, rozhodnutím z 9. června 1928 vyslovila, že neshledává zákonného důvodu k sistaci. Odvolání z tohoto rozhodnutí bylo v pořadí správních stolic zamítnuto nař. rozhodnutím v podstatě proto, že na výkon dozorčího práva nemá nikdo právního nároku.

Stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nemohl nss přisvědčiti.

Stížnost nepopírá, že se st-1 podáním z 30. prosince 1927 domáhal zákroku ve smyslu § 102 obec. zřízení. Nepopírá však ani stanoviska žal. úřadu, že pravomoc, kterou ustanovení § 102 obec. zřízení dává úřadu politickému, je právem dozorčím a že tedy akty, které státní správa na základě tohoto zákonného zmocnění předsebrá, jsou akty moci dozorčí. Dovolávajíc se nálezů Budw. 3434 a 7290 a Boh. A 287/19, hájí však stížnost proti opačnému názoru nař. rozhodnutí mínění, že straně na výkon dozorčího práva nárok přísluší. Než z dovolávaných nálezů pro stanovisko stížnosti nic neplyne. V nálezu Budw. 3434/1887 šlo o zrušení rozhodnutí obec. představenstva ve smyslu § 103 obec. zřízení, tedy o použití dozorčí pravomoci úřadu dohlédacího — a bylo mimo jiné vysloveno, že tímto dozorčím z á k r o k e m, jenž záležel ve zrušení výměru obec. představenstva, mohlo býti zasaženo do práv stěžující si obce. V tomto nálezu nebyla však ani nadhozena, tím méně judikátně vyřešena otázka, jak tomu je, když úřad odepře u výkonu moci dozorčí zakročiti, zdali má strana nárok na to, aby úřad své dozorčí pravomoci podle § 102 použil. Mínění stížnosti, že v tomto nálezu bylo uznáno právo strany stěžovati si do nepoužití dozorčí moci podle § 102, nemá v cit. nálezu žádné opory. Otázka tato nebyla však řešena ani v nálezu Budw. 7290; zde bylo toliko na sporu, zda strana, která — dovolávajíc se ve vlastním zájmu výkonu státní moci dozorčí — žádá za komisionální řízení, je povinna hraditi výlohy komise, zjistí-li se, že nebylo právního důvodu k dozorčímu zakročení. Z vývodů tohoto nálezu plyne, a to jen nepřímou tolik, že jednotlivci není bráněno, žádati za výkon moci dozorčí, neplyne z nich však, že dohlédací úřad je povinen takové žádosti vyhověti. Nálezu Boh. A 287/19 nemůže se pak stížnost s úspěchem dovolávati již proto, že tento nález netýká se usnesení obec. zastupitelstva a dozorčí stížnosti podle § 102 obec. zřízení, o jakou v konkrétním případě nepopřené jde, nýbrž dozorčího zákroku ve smyslu § 103 obec. zřízení proti aktu obec. představenstva.

Ani okolnost, na kterou stížnost posléze poukazuje, že jde tu o zřejmý pokus obce obejít ustanovení zákonů o pozemkové reformě, tedy předpisů povahy veřejnoprávní, na újmu státu při výkonu jeho moci vrchnostenské, není s to zvrátiti ustálený názor tohoto soudu (srov. na př. Boh. A 9958/32 a j.), že dozorčí moc není dána úřadům na ochranu stran, nýbrž jen k ochraně práva objektivního, neboť



i v tomto sporu vystupuje stát jako strana a té podle zásady konstantně soudem zastávané (srov. na př. nálezy Boh. A 834/21, 544/21 a j.) právní nárok na výkon dozorčí moci nepřísluší. Zaujal-li totéž stanovisko i žal. úřad a odepřel-li proto st-li vyhověti jeho žádosti za výkon moci dozorčí, nezasáhl tím nijak do subjektivních práv stěžujícího si státu. Pokládal-li st-l usnesení obec. zastupitelstva z 13. listopadu 1926 za nezákonné, nic mu nebránilo uplatniti toto svoje mínění v řádné cestě instanční.

### Č. 12.795.

**Cesty. — Řízení správní: I. Od účinnosti zákona č. 85/1926 Sb. rozhoduje min. veř. prací o odvolání z výměru zem. úřadu, kterým byl stanoven kruh interesentů a výše jejich příspěvků na příjezdní silnici k železniční stanici na základě § 29 zák. čl. I:1890. — II. \* Výpočet interesentů povinných přispívati k nákladům na stavbu a udržování příjezdní železniční silnice podle § 29 zák. čl. I:1890 je taxativní. Zemědělský podnik nenáleží mezi interesenty, uvedené v § 29 odst. 2 lit. d) cit. zák. článku.**

(Nález z 24. února 1937 č. 11.189/37.)

**V ě c:** Československý stát (vrchní správa státních lesů a statků v Jelšavě) (koncipista fin. prokuratury Dr. Vladimír Hrdlička) proti rozh. min. veř. prací v Praze z 22. ledna 1934 o příspěvku na úpravu a udržování příjezdní silnice.

**V ý r o k:** Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**D ů v o d y:** Rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 18. října 1932 byl stanoven rozpočet nákladů na úpravu a budoucího nákladu na udržování příjezdní cesty ke stanici Hrabušicím, při čemž bylo vysloveno, že polovici nákladů ponese země Slovenská, a že druhá polovice se rozvrhuje mezi interesenty cesty; stěžujícímu si eráru (zastoupenému vrchní správou státních lesů v Jelšavě) byl určen příspěvek ve výši 32.5%. Odvolání, které stěžující si erár podal jednak z důvodu, že do kruhu interesentů nemohl býti vůbec pojat, když neprovozuje žádný průmyslový neb obchodní podnik, jednak co do výše stanoveného příspěvku, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

V daném sporu jde o stanovení kruhu interesentů a výše jejich příspěvku na příjezdní silnici k železniční stanici na základě § 29 zák. čl. I:1890. Podle § 30 cit. zák. článku náleží vydati takové rozhodnutí v první stolici prvnímu úředníku municipia, tedy za platnosti zákona č. 125/1927 Sb. zem. úřadu. Tato kompetence nebyla změněna ani před zákonem č. 125/1927 Sb. vlád. nař. č. 385/1922 Sb., ani vlád. nař. č. 96/1928 Sb., vydaným na podkladě cit. zákona organizačního. Ve druhé instanci rozhoduje podle odst. 2 § 30 zák. čl. I:1890 min. obchodu, resp.